

πως ήρευνήθησαν εἰσέτι δεόντως πᾶσαι αἱ νῦν κατὰ τόπους διάλεκτοι; μήπως γινώσκωμεν ἀκριβῶς πάντα τὸν θησαυρὸν τῶν λέξεων καὶ τύπων αὐτῶν; ἢ μήπως διὰ τῆς ἰωνιζούσης τοῦ Πόντου διαλέκτου, τῶν συγγενῶν αὐτῇ Καππαδοκικῶν ιδιωμάτων καὶ τῆς ἐπίσης συγγενοῦς τῶν Κυπρίων διαλέκτου δὲν περιεῴθη ἐν μέρει καὶ ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος; Ἡ ἐν αὐταῖς ταῖς διαλέκτοις προφορὰ τοῦ **n** ὡς **e** καὶ ἡ ὑπαρξίς ἐτέρων τινῶν Ἰωνισμῶν μαρτυροῦσι περὶ τούτου. Ἴδε τὴν ἐναΐσιμον ἡμῶν διατριβὴν Lantlehere des Pontischen σελ. VII καὶ 11—15.

Ἐν σελ. 25 σημ. 15, καταλέγων τὰ τέως ἐκδοθέντα λεξικά τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς, οὐδεμίαν ποιῶται μνείαν δύο μικρῶν μὲν, ἀλλ' ὡς περὶ οὐδὲν ὑφίσταμένων τῆς νέας Ἑλληνικῆς λεξικῶν, ἥτοι τῶν Ἑλλανο-γερμανικῶν λεξικῶν τοῦ I. A. E. Schmidt (Leipzig 1825) καὶ Kind.

Ἐν σελ. 35 στίχ. 1 θεωροῦνται αἱ λέξεις **μπαρούτι**, **λεβέντης** Τουρκικαί· σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη κυρίως ἐστὶν ἡ ἑλληνικὴ λέξις πυρίτις (κόνις) ἐκτουρκισθεῖσα, ἡ δ' ἑτέρα φαίνεται περσικῆς καταγωγῆς.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται, ἀπλῶς χάριν τῆς ἀκριβείας, ὡς εἰρηται, γενόμεναι, οὐδαμῶς ὑποβιάζουσι τὴν ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα ἀνδρὸς ἐμβριθοῦς καὶ φιλέλληνος, οἷος ὁ κ. Albert Thumb, ὅπερ λαμπρὸν προσωνίζεται τὸ μέλλον, καὶ ὅστις τοσοῦτον καλῶς γινώσκει καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικὴν, ὥστε γράφων αὐτὴν οὐδαμῶς διακρίνεται, ὅτι ἐστὶ ξένος. Τελευτώντες δ' εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἕτεροι αὐτοῦ σπουδαῖαι περὶ τῆς νῦν γλώσσης ἡμῶν διατριβαὶ συντελέσωσιν ἵνα τῆς δεούσης τύχῃ αὐτῇ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκτιμήσῃ καὶ μελέτῃ, ὥστε πάντες ἀδιάσειστον νὰ σχηματίσωσι τὴν πίστιν, ὅτι, ὥπερ ὁ Ἑλλανὸν δὲν ἐξέλιπεν, οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἡ ὄντως θεία καὶ εὐγενής, δὲν ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ ζῇ μὴ ἀποδαλουῖσα ὁλοσχερῶς τὸν ἀρχαιοπερπὶ αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ θέλει ζῇ ἀκμαία καὶ πλήρης δυνάμει ἐκπολιτιστικῇ.

Ἐν Κων/πόλει, τῇ 11 Δεκεμβρίου 1892.

Α. Η. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παριίσις.

Συνεδρία τῆς 6 ἰανουαρίου 1893.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὁ ἰσόβιος γραμματεὺς, ἐξακολουθούσης τῆς ψηφοφορίας πρὸς ἐκλογὴν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν τῆς Ἀκαδημίας, παρουσιάζει τὰ προτενεχθέντα αὐτῇ συγγράμματα. Ποιεῖται δὲ ἰδίαν μνείαν περὶ τῶν ἐνδιαφερουσῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Charles Normand ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν, τῶν γενομένων κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς Τροίας τοῦ Ὀμήρου, καὶ συλλεγεῖσιν εἰς τόμον. Αἱ ἀνακαλύψεις δ' αὐταὶ ἐγνώρισαν ἡμῖν τὴν θέσιν τῆς περιφήμου ταύτης πόλεως καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐ-

τὴν κτισθεισῶν πόλεων. Μία τῶν μᾶλλον περιέργων φωτογραφιῶν ἐξ ὧν ἔλαβεν ὁ κ. Charles Normand δείκνυσιν τὴν ἐντετῶσαν ἄποψιν ὁδοῦ, ἐστρωμένης διὰ μεγάλων ἐρυθρῶν τε καὶ ἀνωμάτων πλακῶν, ἄποψιν πολυγωνικῇ. Οἱ πίνακες οὗτοι ἀποκαλύπτουσι τὴν ὑπαρξίν διαφόρων ἀγνώστων κτιρίων, οἷα ἡ Γερουσία τῆς Τροίας. Κατὰ τὸν κ. Charles Normand, διευθυντὴν τοῦ Φίλου των μνημερίων καὶ των τεχνῶν, ἡ κλιτὺς τοῦ Ἰσραλὶκ ἐστὶ ἀναμφισβητήτως τὸ ὑμνηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἄστου. Ἀνευρίσκει πανταχοῦ ὑπὸ τὴν γῆν οἰκοδομὰς καὶ ἐρείπια, ἅπερ ἐμελέτησεν ἀρχιτεκτονικῶς.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ἔργων τινῶν ἐστὶ ὑπὸ τῶν κκ. Boillisle καὶ Heron de Villefosse, ὁ πρόεδρος ἀγγέλλει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας πρὸς καταρτισμὸν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν. Ἐκ τούτων σημειούμεθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιτροπὴν τῶν γαλλικῶν σχολῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ρώμης. Εἰσὶ δὲ τὰς: Delisle, Girard, Heuguey, Perrot, Weil, Boissier, Croiset καὶ Foucart. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐξελέγησαν καὶ τὰ μέλη τῶν ἐπιτροπῶν τῶν διαφόρων διαγωνισμάτων, ἅτινα ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ ἴδρυνται.

ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΠΑΜΟΣ*

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (ἐπανερχόμενος καὶ ἔχων τὴν φυσιογνωμίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιλύπον). Πέρ Ζύντ, ἐάν ἔλθῃς εἰς βοήθειάν μου, θὰ σὲ χαρίσω ἕνα βούν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. Πολὺ καλὰ, ἐμπρός καὶ ὀλίγον ὀργήγορα (ἀπέρχονται μετὰ σπουδῆς).

(Τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἔρχονται ὅπως χορεύουσιν, οἱ πλείστοι τούτων εἶναι μεθυσμένοι, ἀλλὰ πάντες εἶναι φαιδροὶ μέχρι ταραχῆς καὶ θορύβου. Ὁ ἀκατάληπτος καὶ συγκεχυμένος θόρυβος καγχασμῶν καὶ χυδαίων ἀστεϊσμῶν διακόπτεται ἐνίοτε ὑπὸ ἀπειλητικῶν ἐπιφωνήσεων. Ἡ Σὺλβεϊγ φέρει εἰς τὰς χεῖρας τὴν μικρὰν Ἑλγαν, οἱ πλείστοι δὲ τῶν συγγενῶν ἐξέρχονται τῆς οἰκίας, προσελκνύμενοι ὑπὸ τῆς θορυβώδους ταύτης ἐσορτῆς).

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ (πρὸς τὸν σιδηρουργόν). Ἐμπρός λοιπόν, κἄθισε ἥσυχος!

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ, (ἐκβάλλων τὸ ἐνδύμα του). Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ δοκιμασθῶσι καὶ νὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο εἶναι ὁ ἰσχυρότερος.

ΤΙΝΕΣ Ναί, ναί, ἄλλο δὲν ἀπομένει ἢ νὰ κτυπηθῶσιν!

ΑΛΛΟΙ Ἄ! ὄχι, φθάνουν αἱ ὕβρεις.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ. Καὶ ποῖαν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ γρόνθος!

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΣΟΛΒΕΪΓ. Ἐντροπή, ἐντροπή, παῖδί μου.

(*) Ἴδε ἀριθ. 8, σελ. 151—152.

ΝΕΑΝΙΑΣ ΤΙΣ.—Πρέπει νὰ ἀνταμειφθῇ διὰ τὰ ἀνόσια ψεύδη τὰ ὅποια εἶπεν.

ΕΤΕΡΟΣ.—Ἐγὼ προθύμως θὰ τοῦ ἐδίδον ἐν λάκτισμα εἰς τὰ ὀπισθεν.

ΤΡΙΤΟΣ.—Καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἔπτυνον εἰς τὸ πρόσωπον !

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (ρίπτων κατὰ γῆς τὸ ἔνδυμά του).—Θὰ τὸν σκοτώσω αὐτὸν τὸν δύστροπον ἄνθρωπον.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΣΟΛΒΕΓΓ.—Βλέπεις, κόρη μου, πῶς τὸν μεταχειρίζονται ;

(Ἡ Σολβεῖγ ἄρχεται κλαίουσα).

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ (γραῖα κυρτή, μὲ λευκὴν κόμην, ρακένδυτος, στηριζομένη καὶ ὑποσκήζουσα ἐπὶ ραβδίου καταφθάνει).—Ὁ υἱός μου εἶναι ἐδῶ ; ἐπεθύμουν νὰ τῷ δοθῇ ἓνα καλὸ μάθημα διὰ τὴν μοχθηρίαν του. Αἱ ! καλοὶ μοι ἄνθρωποι, τὸν εἶδετε ;

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (ἀνεγείρων τὰς χειρίδας του).—Αἱ ! ἓνα τέτοιον ζῶον, τὸ ξύλο εἶναι ὀλίγον πρᾶγμα.

ΤΙΝΕΣ.—Παρηγορήσου, ὦ γραῖα, ὁ σιδηρουργὸς θὰ τὸν ξυλοκοπήσῃ καὶ σπουδαία.

ΑΛΛΟΙ.—Δηλαδή θὰ τὸν δαμάσῃ.

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (πτύων ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ χαιρετῶν χαμηλοτάτα σκωπτικῶς τὴν μητέρα τοῦ Περ Ζύντ).—Ναί, κυρία, δηλαδή θὰ μαστιγώσωμεν τὸν κύριον υἱόν σας !

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τί ; θὰ τὸν μαστιγώσῃτε ; τὸν υἱόν μου. Ἀλλά, ἐγὼ δὲν θέλω αὐτό. Ὁπίσω, χυδαῖοι ἄνθρωποι. Ἐγὼ ἔχω καὶ ὀδόντας, ἀγκιστερὰ νύχια ! Ἀλλά θὰ διοῦμε, ποῦ εἶναι λοιπόν ; (Κράζουσα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ) Πέρ, Πέρ !

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (τρέχων ὡς τρελλός).—Νὰ παρ' ὁ δίκτολος. Μητέρξ, μητέρξ, γλήγορξ, εἰς βοήθειαν.

Ο ΠΑΤΗΡ.—Τί τρέχει ;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Φαντάσθητε... φαντάσθητε... ὅτι ὁ Περ Ζύντ !

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τί ; τὸν ἐφόνευσαν ;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Ὦ ! ὄχι ! ἐδραπέτευσεν.

ΤΟ ΠΑΝΘΟΣ.—Μὲ τὴν μνηστήν ;

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ρίπτουσα τὴν βακτηρίαν της).—Τί τρελλὸ παιδί !

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (περίλυπος).—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔφυγεν ἐκ τοῦ κήπου... γνωρίζει νὰ ἀναρριχᾶται ὡς αἰγαγρος.

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (κλαίων).—Τὴν ἄγει ὡς μύσχον !..

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ.—Καλὸν ταξείδιον !

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Σὺ, νὰ κυττάξῃς τὴν δουλείαν σου ! (Δεικνύων διὰ ἀπειλητικοῦ κινήματος τὸν πατέρα τῆς μνηστῆς, ὅστις ἔρχεται κατέρυθρος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηγριωμένους, μὲ φρικώδη ὄψιν). Παρατηρήσατε πάντες.

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΜΝΗΣΤΗΣ.—Ζητῶ νὰ συναφθῇ συμβαχία ἐπιθετικὴ κατὰ τοῦ κλέπτου καὶ κατὰ τοῦ ληστοῦ.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ (συνενοῦσα τὰς χεῖρας).—

Ἄ ! Θεέ μου, ἀναλάβετε αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας !

Εἰκὼν δευτέρα.

[Μεταξὺ τῶν ὁρέων κεῖται τοπίον ἀπομεινωμένον, περικυκλούμενον ὑπὸ ἀποτόμων καὶ φρικαλέων τὴν ὄψιν βράχων καὶ ἄγριων ἑλατῶν. Ἡ αὐγὴ ὑποφώσκει, παγερὸς δὲ ἄνεμος πνέει, ὥσει κλαυθμηρῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ.]

Ὁ Περ Ζύντ βηματίζει ἐν σπουδῇ, ἄγριος τὴν ὄψιν, ποιῶν χειρονομίας καὶ ἀκατανοήτους κινήσεις προδιδούσας ὀργήν, ἐνῶ ἡ Ἰγρίνδη, ἀποκεκμηκυῖα, ἀπελπισ, κατὰ τὴν πορείαν αὐτῆς κατασχίσασα τὴν νυμφικὴν αὐτῆς περιβολήν, ρίπτεται ἐπ' αὐτοῦ, κλαίουσα γοερῶς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἄφες με, σοὶ λέγω, ἄφες με !

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἄ ! δὲν μὲ ἀκούεις ! Διατί δὲν μὲ ἀκούεις ;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τί ἐνδιαφέρον ἔχουν δι' ἐμέ σὺ καὶ αἱ ἱστορίαι !

ΙΓΡΙΝΔΗ (δάκνουσα τὰς χεῖράς της).—Δυστυχία, δυστυχία δι' ἐμέ !

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος. Δύνασαι νὰ ἀπέλθῃς.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἀλλὰ σφάλμα, διπλοῦν σφάλμα μᾶς ἐνοὶ !

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, κατὰ πρῶτον ἀγαπᾷ τις καὶ τοῦτο ἐπιθυμεῖ, ἀλλ' εἴτα γεννᾶται τὸ μῖσος. Τότε διατρέχει τις τὸ στάδιον τῆς ἀγωνίας. Ὅλοι αἱ γυναικες εἶναι δῆμιοι, ἐξαιρουμένης μιᾶς μόνον.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Καὶ αὕτῃ ἡ μόνη ;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δὲν εἶσαι σὺ !

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Τότε ποία ἦναι λοιπόν ;... αὕτῃ ἡ μία καὶ μόνη ;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Νὰ ἐπιστρέψῃς ἐκεῖ, ὅθεν ἀνεχώρησες ! Ἐκεῖ κάτω... εἰς τοῦ πατρός σου τὴν οἰκίαν !

ΙΓΡΙΝΔΗ.—ὦ ! φίλτατέ μοι !

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἄρκει, σιώπησον !

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἦκουσα καλῶς ; .. Νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου ;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, Ναί, τὸ ἀπεφάσισα ἀμετακλήτως

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Τί δυστυχία ! Κατὰ πρῶτον νὰ μοὶ εἴπῃ ἐρωτικὰ λογάκια καὶ κατόπιν νὰ μὲ ἀποπέμψῃ τοιουτοτρόπως !...

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ τί μοὶ προσφέρεις λοιπόν ;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Τὴν ἑπαυλὴν μου καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη, γνωρίζεις καλῶς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐχεις χρυσὰ μετὰξίνα μαλλιά ; Προσευχητάριον εἰς τὰς χεῖρας ; ἔχεις ὀφθαλμοὺς δυναμένους νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς ἰδικούς της ; Εἰπέ μοι, κἄμνεις εἰς τὴν μητέρα σου ὅ,τι θέλεις ;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ὅχι... ἀλλά...

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Συνεπλήρωσες πέρυσι τὴν νόμιμον ἡλικίαν ;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Τὸ γνωρίζεις ὅπως ἐγώ.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶσαι τὸ παρχδεῖγμα τῆς ζηλοτυπίας ; ὅταν ἐπακασκέπτησαι τοῦτο, αἰσθάνεσαι τὸν

ἐαυτὸν σου κατησχυμένην; αἰσθάνεσαι ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς; Ἀπεποιήθης τὰς ἐρωτικὰς παρακλήσεις μου;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἀλλὰ αὐτὸ μοι προξενεῖ φόβον! Οἱ ὀφθαλμοί του πλανῶνται!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Περιπατεῖς ἐν μέσῳ φωτός; Ἐκεῖνος ὅποιος σὲ παρκτηρεῖ, αἰσθάνεται ἐαυτὸν γιγνόμενον εὐσεβῆ ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας του; Ἐμπρός, ὁμίλησον.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—ὦ! Πέρ!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τότε διατί μένεις ἐδῶ; (ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ).

ΙΓΡΙΝΔΗ (κωλύουσα αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ).—Γνωρίζεις ὅτι θὰ εἶσαι ἄτιμος, ἐὰν ἀναχωρήσῃς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Μοι εἶναι ἀδιάφορον.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἐάν μοι μείνης πιστός, σοὶ ὑπόσχομαι τὴν εὐδαιμονίαν, τὸν ὄλβον...

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Μήπως ἐγὼ φροντίζω περὶ εὐδαιμονίας, περὶ πλούτου;

ΙΓΡΙΝΔΗ, (κλαίουσα ἀκαταπαύστως).—Ἄλλοτε, δὲν μοι ὠμίλεις τοιοντοτρόπως.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Οὐδεὶς μὲ συνεβούλευσε!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ ἐγὼ ἤμην τρελλός.

ΙΓΡΙΝΔΗ (ἀπειλητικῶς).—Ἀρκεῖ, διότι ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἀλλὰ περιμένω τὸ πρόστιμον... Θὰ εἶναι ἐλαφρόν;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τίποτε;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶμαι ὡς λίθος.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Πολὺ καλὰ! Ἡμέραν τινὰ θὰ λογαριασθῶμεν. (Ἀπομακρύνεται).

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (σιωπᾷ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, τὸ πρόσωπόν του καθίσταται σκυθρωπόν, διὰ φωνῆς δὲ ἡλωμένης ἐκ τοῦ φόβου ἀνακράζει).—Τί βόσκανα ποὺ εἶναι αἱ ἑορταὶ αὗται, οἱ χοροί, καὶ πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες!

Η ΣΚΩΠΤΙΚΗ ΦΩΝΗ τῆς Ἰγρίνδης μακρόθεν.—Ἐξαίρεσαι μιᾶς, μὴ λησμονεῖς!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ, *ὄνειροπολῶν*, μὲ ὄμμα προδίδον ἔκστασιν.—Ναὶ μιᾶς μόνης! τῆς μοναδικῆς... τῆς παμφιλτάτης!... Σολβέγ!...

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ *Περ Ζύντ*, Α' πράξις, Σκηνὴ III, πράξις Β' σκηνὴ I, φιλοσοφικοῦ ποιήματος γραφέντος ἐν ἔτει 1867).

HENRI IBSEN.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Η ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΣ

τοῦ Paul Bourget.

Ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς «Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως» ἐγένετο λόγος περὶ τε τῆς σχολῆς τοῦ γαλλικοῦ μυθιστοριογράφου Παύλου Bourget καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ *Γῆς τῆς ἐπαγγελίας* (la terre promise), ἐν ὑστέρῳ δὲ φύλλῳ ἠγγέλθη ὅτι ὁ ἐπιφανὴς συγγραφεὺς καὶ νέον ἐξέδωκεν ἄρτι ἔργον, ἐπιγραφόμενον *Κοσμοπόλις* (Cosmopolis). Παρατιθέμενοι δ' ὧδε τὴν κριτικὴν ἀνάλυσιν, ἣν ὁ κριτικὸς τῆς «Πολιτικῆς καὶ Φιλολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως» (Revue Bleue) τῶν Παρισίων κ. Emile Faguet ἐδημοσίευσε, σημειούμεθα ὅτι αὕτη, καθ' ἡμᾶς, μᾶλλον πάσης ἄλλης τῶν πολλῶν δημοσιευθεισῶν κρίσεων τε καὶ ἀναλύσεων ευκρινέστερον καὶ πιστῶς ἐκτίθησι τὸ ἔργον, ὅπερ μέγαν προῦκλάσε πάταγον ἐκδοθὲν, πάταγον οἷον οὐδὲν ἔργον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς περιφήμου *Débacle* τοῦ Ζολᾶ παρήγαγε· διότι περὶ τῆς *Κοσμοπόλεως* πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ πολλάκις πολλὰς ἐδημοσίευσαν κρίσεις, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις αὐτὴν ἐξετάζοντα. Ἐν ἄλλοις δὲ ὁ Edouard Rod ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων» δίστηλον ἀφιέρωσεν ἄρθρον, ἐν ᾧ τὴν *Κοσμοπόλιν* ὑπέροχον τῆς *Γῆς τῆς ἐπαγγελίας* ἀποφαίνεται. «Ἐπὶ κινδύνῳ, λέγει οὗτος, τοῦ ν' ἀπομονωθῶ ὀλίγον, θὰ ὁμολογήσω ὅτι προαίρουμαι τὴν *Κοσμοπόλιν* τῆς *Γῆς τῆς ἐπαγγελίας* καὶ θὰ ἀφιερῶσω τὰς σημειώσεις ταύτας ὅπως καταδείξω τοὺς λόγους τῆς προτιμήσεως ταύτης». Εἴτα δὲ ἀναπτύσσει τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀνακηρύσσων ὅτι ἡ *Κοσμοπόλις* μαρτυρεῖ, κατ' αὐτὸν, πρόοδον ἐν τῇ ἡδὴ τοσοῦτον πλουσίᾳ καὶ τοσοῦτον πλήρει ιδιοφυίᾳ τοῦ Paul Bourget καὶ ὅτι αὕτη συνετάχθη μετὰ πλείονος σταθερότητος ἢ πάντα τὰ πρότερα αὐτοῦ ἔργα. Ἀλλὰ παραχωρήσωμεν ἡδὴ τὸν λόγον τῷ κ. Faguet.

Ἡ Κοσμοπόλις προξενεῖ τῷ ἀναγνώστῃ αὐτῆς τὴν ἐντύπωσιν ἔργου λίαν εὐσυνειδήτως γεγραμμένου, σοβαρωτάτου, ἔργου, δι' ὃ ὁ συγγραφεὺς τὰ μάλιστα ἐμόχθησε καὶ πολὺν κατηνάλωσε χρόνον, μεθ' ὑπομονῆς καὶ πολλῆς μερίμνης πραγματευόμενος λεπτομερῶς τὰ διάφορα αὐτοῦ μέρη. Ὁ ἀναγνώστης περὶ πολλοῦ ποιεῖται τοιαῦτα ἔργα, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν περὶ τούτων λέγωσιν οἱ ὁπαδοὶ τῶν ἐλευθεριζουσῶν ἀρχῶν. Ἐχει ὁ ἀναγνώστης τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸ ἔργον οὐδαμῶς ἐκλάπη, ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τὰ μέγιστα ἐμόχθησεν, ὅτι σέβεται ἐαυτὸν, τὴν τέχνην του καὶ τὸ δημόσιον. Ὁ τριπλοῦς οὗτος σεβασμὸς κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν οὐχὶ συχνάκις ἀπαντᾷ.

Ὁ ἀναγνώστης ἀναλογίζεται ὅτι τὸ βιβλίον οὕτως πως γεγραμμένον, καὶ ἂν ἀπετύγχανε, δὲν θὰ περιήρχετο ἐντελῶς εἰς λήθην, διότι τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ μέρη εἶναι ἐπιζήλια. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖ βιβλίον ἐξ ἐκεῖνων, ἅπερ φυλάττει τις, ἅπερ δὲν ἀνα-